

[Hans Lund.]

hørt i denne forbindelse, må man tage sig til hovedet over. Det kan ikke være sådan, at man udbetaler sociale ydelser, man har regnet skat på, og at folk, der har fået de sociale ydelser, når året er omme modtager tilbagebetaling af en skat, som de faktisk aldrig har betalt.

Det er blot et lille eksempel på, hvor uheldig virkning reglerne har, som de er nu, og der kunne også siges andre ting.

Jeg lover finansministeren, at vi i skatteudvalget vil se på det foreliggende forslag, og jeg vil gerne medvirke til, at vi gennemarbejder og afgør lovforslaget så hurtigt, som det er gør ligt.

Støtter: Kildeskattesystemet er hårdt belastet og tåler ikke flere eksperimenter. Den konservative gruppe har derfor den målsætning, at systemet efterhånden skal forenkles, således at reglerne bliver nemmere at administrere og arbejde med for skattemyndighederne, for de indeholdelsespligtige og for skatteyderne. De fleste af de 10 foreslåede ændringer i det foreliggende lovforslag opfylder denne målsætning — men én af dem, ændringen under nr. 9, er en alvorlig forringelse. Vi håber, at finansministeren kan overtale til at trække den tilbage.

Der er flere spændende punkter i lovforslaget. Det mest interessante er ændringen under nr. 1, der sigter på, at godtgørelsen på 8 pct. ved tilbagebetaling af overskydende skat i fremtiden skal være skattefri. Det er en administrativ lettelse, som vi kan tilslutte os.

Hvordan vil denne nydannelse virke i praksis? Den vågne og opmærksomme skatteyder vil hurtigt regne sig frem til, at skattefriheden svarer til en beskattet rente på mellem 15 og 24 pct. p.a. alt efter den enkelte skatteydere trækprocent og tidspunktet for indbetalingen. Vi kan derfor forvente, at en del skatteydere vil spekulere i opsparing over kildeskatten, nemlig de skatteydere, som har penge fri til opsparing, eller som vil og kan låne til dette formål. Dette er ganske interessant. Finansministeren har hidtil konsekvent afvist den konservative gruppes skitse til fremme af den private opsparing med skattefrihed for renter med en henvisning til, at de skatteydere, der ikke kan spare op, kommer til at betale for

de andre. Den tale kan nu høre op, og vi kan forhåbentlig komme i gang med en realistisk forhandling om vort forslag om skattefrihed for renteindtægter under en vis størrelse.

Der er noget fuldstændig inkonsekvent i, at regering og folketing på den ene side erkender nødvendigheden af en større privat opsparing og på den anden side beskatter den jævne mands renteindtægter fra indskud i banker og sparekasser og renteindtægter fra obligationer og aktier. Som bekendt giver renteindtægten end ikke kompensation for den inflation, som skiftende regeringer og folketing til syvende og sidst har ansvaret for. Vi håber, at finansministeren nu vil indse det rigtige i vores ræsonnement.

Når regeringens forslag om skattefrihed er gennemført, er vi indforstået med, at der herefter ikke ydes nogen godtgørelse for den overskydende skat, der hidrører fra frivillige indbetalinger efter kalenderårets udløb. Det er forslaget under nr. 8.

Derimod har vi ikke på forhånd nogen sympati for princippet i ændringen under nr. 5 om, at den enkelte A-skatteyder kan begære, at den indeholdelsespligtige, arbejdsgiveren, trækker skatten med en højere procent end den, der er angivet på skattekortet. Arbejdsgiverne har i forvejen nok at gøre i forbindelse med opkrævning af kildeskatt, og giver vi arbejdstageren ret til at få sit skattetræk ændret meget ofte, så frygter jeg en vilkårlighed, som ingen er tjent med. Der opstår f. eks. meget nemt store ulemper med, at den interne kontrol med tilbageholdt kildeskatt bliver forringet.

Finansministeren ønsker en bemyndigelse til at fastsætte de nærmere regler, så det er vanskeligt at foretage den endelige vurdering. Men jeg foretrækker, at ændringer i trækprocenten fortsat går gennem skattemyndighederne.

Den konservative gruppe har gang på gang foreslået, at kildeskatten i højere grad administreres over pengeinstitutterne, og udviklingen går heldigvis i retning af, at flere og flere arbejdsgivere benytter denne fremgangsmåde i samarbejde med den såkaldte Multi-Data service. Såfremt al administration gik over pengeinstitutterne, kunne vi slippe for problemet med de ikke afregnede restancer. Jeg mener, at en sådan ordning vil betale sig for de indeholdelses-